

Jag förstår inte

by HENRIK on MAY 27, 2010

Under en ofattbart dramatisk och underhållande säsong i tredjedivisionen har min väg gång på gång korsats av fotbollssupportrar som ägnat sig åt att spy galla över inte bara motståndarna, utan även sin egen klubb, spelet förstås, de ack så många charmiga arenorna och de genuina supportrarna vars vardag och stora intresse här i livet stavas League One. Det som inte visas på Canal+, är Premier League och innehåller utländska fixstjärnor tycks inte vatten värt bland skrämmande många svenska "datasupportrar". Och jag kan för mitt liv inte förstå det.

Jag vill inte att Millwall blir en sanerad och plastpaketerad Premier League-klubb. Jag vill inte att The Den blir ännu en steril fotbollsarena utan stämning och karaktär. Jag vill faktiskt inte ha dyra "stjärnor" i Millwalls blåa tröja när det betyder höjda biljettpreiser och att supportrarna som mer än något annat är klubbens hjärta och själ inte längre har råd att gå. Jag vill inte att Sky bestämmer dag och tidpunkt Millwall ska spela. Jag vill inte se hela läktarsektioner i replikamatchtröjor och halsdukar i South Bermondsey. Jag vill inte betala £50 för att se Millwall spela mot Arsenal eller Chelsea. Jag vill inte dela läktare med folk som egentligen kommit för att se laget vi möter snarare än Millwall. Jag vill inte se fotbollsfans för trötta för att skapa riktig stämning sitta ner och klappa händerna i takt med någon jävla trumma. Jag vill inte vara omringad av konsumenter som prompt ska gå fem minuter före full tid för att hinna till bilen innan det bildas köer. Jag vill inte se Millwall spela sina bortamatcher i stora ovala betongkolosser där man måste sitta ned och "please mind your language". Jag vill inte ha som mål, och framgång, att ha undvikit 18:e platsen i Premier League.

Så ni som tycker att ni förtjänar bättre "än den här jävla skitdivisionen", ni som hellre köper ett knippe utländska importörer i jakten på snabb framgång än satsar på ungdomar från närområdet, ni som fantiserar om att Wayne Rooney eller Messi ska ringa på dörren, ni som uppenbarligen har svårt att sära på Football Manager och verklighet, ni som efter att luftslottet fallit och fordringsägarna övertalats att skriva av mångmiljonbelopp nu utan att skämmas sitter bakom en dataskärm och leker silly-season liksom en annan spelade monopol som barn, ni kära läsare, just ni får så gärna gå upp i den högsta divisionen på bekostnad av Millwall. You can have it!

Idrott i allmänhet, och sport i synnerhet, går oundvikligen mer än en form av motion och rekreation ut på att hela tiden förbättra sig. Att vinna alltså. I engelsk fotboll med sin uppoffrande spelstil och inställning är det drivfjädern. Ändå så vet jag att en "premierleagueisering" av Millwall effektivt skulle bli klubbens död.

Väldigt få, om ens någon, börjar följa Millwall på grund av fotbollen. Det handlar om familj och vänner, det handlar om rötter, ideal och vart man är uppväxt, kamratskap som utvecklas till en livslång kärlek, det handlar om en måndagskväll på en iskall ståplatsläktare i Plymouth, att leva för stunden, det handlar om trotsiga attribut, passion, hold your ground, de stora cupmatcherna, all in, never say die, för kärleken till Millwall, inte för att se Arsenal eller Chelsea, no-one likes us, motståndarna som viker ner sig för publiken, deras manager som i frustration svär "I fucking hate this place" in i tv-kameran, det rytande lejonet på armen, vi mot världen, det finns ingen gråzon, inget in-between. Ni som lärt er älska eller hata "the Lions roar" förstår kanske vad jag svamlar om. Mitt Millwall är så långt ifrån champagne, ansiktsmålning och tre nya matchställ á £49,50 per säsong man kan komma.

Vi som blivit adopterade Millwall – nu pratar jag mer än tonåringen som sett någon huligandokumentär på TV eller för att Teddy Sheringham brukade spela där – har blivit kära i en stadsdel i London, i en arbetar- och familjeklubb, en brokig historia och i värderingar som av många kanske anses förlegade men som vi inte skulle tveka en sekund att försvara.

Ben Preston, redaktör på Radio Times Magazine och årskortsinnehavare på The Den, försökte nyligen i en intervju med The Independent beskriva vad som skiljer Millwall från andra klubbar:

"The thing about Millwall is it's anger management therapy for the forgotten masses south of the river. But it costs £20 a fortnight rather than £200 an hour. No one supports Millwall with the expectation of drinking from the sweet cup of success. It's a life lesson, that teaches you to savour rare moments of escape from mediocrity."

Rod Liddle, välkänd krönikör och redaktör för BBC Radio 4 Today, sa i samband med parlamentsvalet i Storbritannien att Millwalls anhängare egentligen representerar en vit arbetarklass och väljarkår som glömts bort:

"The Den doesn't deal in niceties or political correctness. It's a place where the fans' animus is directed not against any other race, but against the connivance of the elites who don't listen to them. It's about the expression of solidarity with an area... sticking together with your family and kith and kin."

Men jag föredrar egentligen en beskrivning av Millwall, och dess identitet, hämtad ur boken *Football in London* från 1964:

"Over the years Millwall have won a reputation for being tough customers. This may not be entirely deserved, but mud always sticks if enough of it is thrown, and Millwall certainly play hard: their supporters will not tolerate anything less than 100 per cent effort. The Den is not a place where praises are easily won, and the crowd is entirely without discrimination in its treatment of players, whether signed at a big fee or picked up from one of the many local clubs. If a man gives all he has, the crowd supports him. If he show skills, so much the better, yet even if he doesn't his wholehearted efforts will be greeted with enthusiasm. But if a player shirks a tackle or indicates lack of interest in the result, then he must watch out. The language may not be that used in more polite circles, but it is far more pungent. They breed powerful lungs down New Cross way, and the derision penetrates. You have to be a ninety-minute man to satisfy this colourful crowd. Sometimes the spectators get out of hand, bringing F.A. action: warning notices and even closure of the ground. Such incidents help spread the club's reputation for toughness, which is a pity. Millwall have probably been on the receiving end of as many hard knocks as they have given."

Kanske är Millwalls anhängare ensamma om att inte vilja bli ett nytt Chelsea, troligtvis inte. Kanske är det ett resultat av den segregation som bildandet av Premier League medfört, jag vet inte. För mig personligen finns det värdegrunder som är viktigare än att nå framgång till alla pris. Jag har svårt att respektera den där strävan efter Premier League-spel och pokaler som är så uppenbar inte minst på Svenska Fans. Och jag kan för mitt liv inte förstå vad det är till exempelvis så många Charlton- och Norwich-supportrar tycker är så värdelöst utanför Premier League. För ärligt talat, hur kan att lyckas besegra Blackburn hemma och vara toknöjd med en 10-18:e placering vara bättre än det vi har i Millwall idag? För mig är engelska ligan främst de 72 klubbarna under högstadivisionen. Samhörigheten med Premier League är sedan länge borta, och för mig, även lockelsen.

Millwalls möjligheter till framgång är limiterade. Vi pendlar i ligasystemets mellersta och nedre skikt. Uppflyttning följs lika ofta av degradering, play-off spel och en framgångsrik "cup-run" i decenniet håller supportrarna på tå och jag kommer på mig med att vara alldeles tillfreds med tillvaron och de framgångar och motgångar som format oss.

Kanske är det en utopi bortom all realism, men jag vill att Millwall även framöver ska spela på mindre och charmiga arenor av historien naggade i kanten. Jag vill kunna hoppa på tåget ut ur London med ett par burkar Stella och glömma verkligheten för ett par timmar, betala i entrén när jag är framme och sedan ställa mig på en ståplats och titta på fotboll på exakt samma vis som generationer före mig gjort. Jag vill ha råd att ta med min dotter och hennes kompisar på The Den. Jag vill att Millwalls spelare ska vara lika passionerade som klubbens representanter på läktaren. Jag vill fortsätta vara politiskt inkorrekt. Jag vill att Millwall fortsätter vara något annorlunda och unikt. Jag vill skrika rakt ut och krama för mig vilt främmande människor när Millwall gör mål. Jag vill att ett tvärsnitt av Millwalls supportrar även om 10 år bor på Jamaica Road, lagar begagnade bilar i Deptford och dricker öl på The Clifton intill parken där en ung Kenny Pavey brukade sparka boll.

Jag vill inte äventyra allt detta. Är det egentligen så konstigt? Är det så svårt att förstå?

Fotnot: På lördag kan Millwall gå upp till The Championship. Om så sker är det en oerhörd bedrift av Kenny Jacketts mannar som är en märklig mix av unga killar fostrade i klubben, en gång på gång uträknad föredetting som vann skytteligan redan för 11 år sedan, en svart tornado på mitten och en non-league anfallare som var halvamatör ifjol. Men det är också en bekräftelse att Millwalls tid ännu inte är förbi. Inte riktigt än i alla fall. The Den har under säsongen än en gång varit en fruktad arena att spela på – att inget av de sex topplagen tog poäng i

South Bermondsey säger en hel del – och det kan klubbens främsta ambassadörer på gott och ont, supportrarna, till stor del ta åt sig äran för.